

Domstolens dom (Store Afdeling) af 15. november 2011 — Murat Dereci, Vishaka Heiml, Alban Kokollari, Izunna Emmanuel Maduike og Dragica Stevic mod Bundesministerium für Inneres (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgerichtshof — Østrig)

(Sag C-256/11) ⁽¹⁾

(Unionsborgerskab — opholdsret for tredjelandstatsborgere, som er familiemedlemmer til unionsborgere — afslag baseret på manglende udøvelse af borgerens ret til fri bevægelighed — eventuel forskelsbehandling i forhold til unionsborgere, som har udøvet retten til fri bevægelighed — associeringsaftalen EØF-Tyrkiet — artikel 13 i associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 — tillægsprotokollens artikel 41 — »standstill«-klausuler)

(2012/C 25/33)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Murat Dereci, Vishaka Heiml, Alban Kokollari, Izunna Emmanuel Maduike og Dragica Stevic

Sagsøgt: Bundesministerium für Inneres

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Verwaltungsgerichtshof — fortolkning af artikel 20 TEUF, artikel 41 i tillægsprotokollen af 23. november 1970 knyttet til aftalen om en associering mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet, og om de foranstaltninger, der skal træffes med henblik på disses ikrafttræden (EFT 1972, L 293, s. 4), samt artikel 13 i associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 om udvikling af associeringen, vedtaget af det associeringsråd, som er oprettet ved nævnte aftale — unionsborgerskab — ret for unionsborgere og deres familiemedlemmer til frit at opholde sig på en medlemsstats område — situation hvor unionsborgeren opholder sig i den medlemsstat, hvor han er statsborger — betingelser for udstedelse af opholdstilladelse til tredjelandstatsborgeres familiemedlemmer

Konklusion

1) EU-retten og navnlig dens bestemmelser om unionsborgerskabet skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at en medlemsstat nægter en tredjelandstatsborger ophold på dens område, når denne tredjelandstatsborger ønsker at opholde sig dér med et familiemedlem, som er unionsborger, bosat og statsborger i denne medlemsstat, og som aldrig har gjort brug af sin ret til fri bevægelighed, forudsat at en sådan nægtelse ikke indebærer, at unionsborgeren fratages den effektive nydelse af kerneindholdet i de rettigheder, som er tillagt ved statussen som unionsborger, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

2) Artikel 41, stk. 1, i tillægsprotokollen, undertegnet den 23. november 1970 i Bruxelles og indgået, godkendt og bekræftet på Fællesskabets vegne ved Rådets forordning (EØF) nr. 2760/72 af 19. december 1972, skal fortolkes således, at vedtagelsen af en ny lovgivning, som er mere restriktiv end den tidligere lovgivning, skal anses for at udgøre en »ny restriktion« som omhandlet i denne bestemmelse, når den tidligere lovgivning i sig selv udgjorde en lempelse af en tidligere lovgivning vedrørende betingelserne for udøvelse af etableringsfriheden for tyrkiske statsborgere på tidspunktet for denne protokols ikrafttræden på den pågældende medlemsstats område.

⁽¹⁾ EUT C 219 af 23.7.2011.

Domstolens kendelse (Syvende Afdeling) af 29. september 2011 — Angelo Grisoli mod Regione Lombardia (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Consiglio di Stato — Italien)

(Sag C-315/08) ⁽¹⁾

(Procesreglementets artikel 104, stk. 3, første afsnit — artikel 49 TEUF — etableringsfrihed — folkesundhed — apoteker — nærhed — befolkningens forsyning med lægemidler — driftsbevilling — geografisk fordeling af apotekerne — mindsteafstand mellem apotekerne)

(2012/C 25/34)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Consiglio di Stato

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Angelo Grisoli

Sagsøgt: Regione Lombardia

Procesdeltager: Comune di Roccafranca

Sagens genstand

Præjudiciel — Consiglio di Stato — fortolkning af artikel 152 EF og 153 EF — oprettelse af nye apoteker — national lovgivning som fastsætter begrænsninger afhængig af indbyggerantallet og betingelser med henblik på bevilling til åbning af et nyt apotek

Konklusion

Artikel 49 TEUF er ikke til hinder for en lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, som fastsætter begrænsninger for åbning af nye apoteker, for så vidt som det i denne lovgivning bestemmes, at

— der i kommuner med under 4 000 indbyggere kun må åbnes et enkelt apotek